

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σιάμ, πολλά φεγγάρια πριν...

Λένε στο Σιάμ πως όταν ένας άντρας είναι ερωτευμένος με μια γυναίκα –βαθιά, παθιασμένα, αγιάτρευτα– θα κάνει τα πάντα για να την κρατήσει, να την ευχαριστήσει, να τον βάλει πάνω απ' όλους τους άλλους.

Κάποτε υπήρχε ένας πρίγκιπας του Σιάμ που ερωτεύτηκε έτσι μια γυναίκα σπάνιας ομορφιάς. Την πολιόρκησε και την κέρδισε, αλλά λίγες μόνο νύχτες πριν από το γάμο τους, μια τελετή όπου όλη η χώρα θα έτρωγε, θα χόρευε και θα γλεντούσε, ο πρίγκιπας ένωσε ανήσυχος.

Ήξερε ότι έπρεπε να της αποδείξει την αγάπη του με μια πράξη τέτοιου ηρωισμού και δύναμης, ώστε να τη δέσει παντοτινά μαζί του.

Έπρεπε να βρει κάτι τόσο σπάνιο και όμορφο όσο κι αυτή.

Μετά από πολλή σκέψη, κάλεσε τους τρεις πιο έμπιστους υπηρέτες του και τους είπε τι να κάνουν.

«Έχω ακούσει ιστορίες για τη Μαύρη Ορχιδέα που φυτρώνει στο βασίλειό μας, ψηλά στα βουνά του βορρά. Θέλω να μου τη βρείτε και να τη φέρετε στο παλάτι μου για να την προσφέρω στην πριγκίπισσά μου τη μέρα του γάμου μας. Όποιος μου φέρει πρώτος την ορχιδέα, θα ανταμειφθεί

τόσο γενναιόδωρα που θα γίνει πάμπλουτος. Οι άλλοι δύο δεν θα ζήσουν να δουν το γάμο μου».

Η καρδιά των τριών αντρών γέμισε τρόμο καθώς υποκλίνονταν μπροστά στον πρίγκιπά τους. Γιατί το ήξεραν ότι απέναντί τους είχαν το θάνατο. Η Μαύρη Ορχιδέα ήταν ένας μύθος. Όπως και οι χρυσοί δράκοντες με τα πολύτιμα πετράδια, οι οποίοι στόλιζαν την πλώρη των βασιλικών λέμβων που θα μετέφεραν τον πρίγκιπά τους στο ναό για να δώσει τους αιώνιους όρκους στην πριγκίπισσά του, ήταν ένα παραμύθι.

Εκείνη τη νύχτα, οι τρεις άντρες γύρισαν στις οικογένειές τους και τις αποχαιρέτησαν. Όμως ο ένας τους ήταν πιο έξυπνος από τους άλλους και ήθελε να ζήσει περισσότερο απ' αυτούς.

Μέχρι να 'ρθει το πρωί, μες στην αγκαλιά της γυναίκας του που έκλαιγε με μαύρο δάκρυ, είχε καταστρώσει ένα σχέδιο. Πήγε στην πλωτή αγορά που πουλούσε μετάξια, μπαχαρικά και... λουλούδια.

Εκεί, με μερικά νομίσματα αγόρασε μια εξαιρετική ορχιδέα με βαθύ κόκκινο και ροζ χρώμα, μεγάλη, με βελούδινα πέταλα. Μετά, πήρε το φυτό του και χώθηκε μέσα στα στενά κλονγκ* της Μπανγκόκ, μέχρι που βρήκε τον γραμματικό να κάθεται ανάμεσα στις τυλιγμένες περγαμηνές του στο σκοτεινό, υγρό εργαστήρι του στο βάθος του σπιτιού του.

Ο γραμματικός κάποτε δούλευε στο παλάτι κι έτσι τον ήξερε ο υπηρέτης, αλλά είχε κριθεί ανάξιος κι ο λόγος ήταν κάποιες ατέλειες στον γραφικό του χαρακτήρα.

«Σαβαντί κρουπ, γραμματικέ». Ο υπηρέτης ακούμπησε την ορχιδέα στο γραφείο. «Έχω μια δουλειά για σένα κι αν

* Κλονγκ ονομάζονται τα κανάλια της Μπανγκόκ.

με βοηθήσεις, θα σου προσφέρω πλούτη που δεν τα 'χεις δει ούτε στ' όνειρό σου».

Ο γραμματικός που με το ζόρι τα έβγαζε πέρα αφότου έφυγε από το παλάτι, κοίταξε τον υπηρέτη με ενδιαφέρον. «Και πώς θα γίνει αυτό;»

Ο υπηρέτης έδειξε το λουλούδι. «Θέλω να χρησιμοποιήσεις όλη σου την τέχνη με το μελάνι και να βάψεις μαύρα τα πέταλα αυτής της ορχιδέας».

Ο γραμματικός κοίταξε συνοφρυωμένος τον υπηρέτη και μετά περιεργάστηκε το λουλούδι. «Εντάξει, γίνεται, αλλά όταν βγουν τα καινούργια λουλούδια, δεν θα είναι μαύρα και τότε θα αποκαλυφθείς».

«Όταν βγουν τα καινούργια λουλούδια, εσύ κι εγώ θα είμαστε μίλια μακριά και θα ζούμε σαν τον πρίγκιπα που υπηρετώ», απάντησε ο υπηρέτης.

Ο γραμματικός το σκέφτηκε κουνώντας αργά το κεφάλι. «Έλα το βράδυ και θα έχεις τη Μαύρη Ορχιδέα σου».

Ο υπηρέτης γύρισε στο σπίτι του και είπε στη γυναίκα του να μαζέψει τα λιγοστά τους υπάρχοντα, δίνοντάς της την υπόσχεση ότι θα μπορούσε ν' αγοράσει ό,τι τραβάει η ψυχή της και ότι θα της έχτιζε ένα πανέμορφο, ολόδικό της παλάτι κάπου μακριά.

Εκείνο το βράδυ επέστρεψε στο εργαστήρι του γραμματικού. Όταν είδε τη Μαύρη Ορχιδέα πάνω στο γραφείο, έβγαλε μια φωνή όλο χαρά.

Μελέτησε τα πέταλά της και παρατήρησε ότι ο γραμματικός είχε κάνει εξαιρετική δουλειά.

«Έχει στεγνώσει», είπε ο γραμματικός, «και το μελάνι δεν ξεβάφει πάνω στα δάχτυλα που θα θελήσουν να την ψάξουν. Το δοκίμασα κι εγώ. Δες το».

Ο υπηρέτης υπάκουσε και είδε ότι το μελάνι δεν έβαψε τα δάχτυλά του.

«Δεν ξέρω να σου πω πόσο θα κρατήσει. Η υγρασία του ίδιου του φυτού θα μουσκέψει το μελάνι. Και φυσικά, εννοείται ότι δεν πρέπει να μείνει κάτω από τη βροχή».

«Είναι μια χαρά», είπε ο υπηρέτης και πήρε το φυτό. «Πάω στο παλάτι. Έλα να με συναντήσεις στο ποτάμι τα μεσάνυχτα να σου δώσω το μερτικό σου».

Τη βραδιά του γάμου του πρίγκιπα και της πριγκίπισσας και αφού τη μέρα μοιράστηκε τη χαρά του με όλο το βασιλείο, ο πρίγκιπας πήγε στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του.

Η πριγκίπισσα στεκόταν στον εξώστη, κοιτάζοντας τον ποταμό Τσάο Πράγια που τον φώτιζαν ακόμη οι αντανάκλασεις από τα πυροτεχνήματα προς τιμήν της ένωσής της με τον πρίγκιπα. Εκείνος στάθηκε δίπλα της.

«Μοναδική μου αγάπη, έχω κάτι για σένα... κάτι που συμβολίζει τη μοναδικότητα και την τελειότητά σου».

Της πρόσφερε τη Μαύρη Ορχιδέα μέσα σε μια ολόχρυση γλάστρα στολισμένη με πετράδια.

Η πριγκίπισσα κοίταξε το λουλούδι· τα μαύρα σαν τη νύχτα πέταλά του έμοιαζαν να ασφυκτιούν κάτω από το βαρύ χρώμα που ήταν ξένο στο είδος του. Έδειχνε κουρασμένο, μαραζμένο και ζοφερό με την αφύσικη σκοτεινιά του.

Ωστόσο ήξερε τι κρατούσε... τι σήμαινε και τι είχε κάνει εκείνος για χάρη της.

«Πρίγκιπά μου, είναι εξάισιο! Πού το βρήκες;» ρώτησε.

«Έψαξα σε κάθε γωνιά του βασιλείου. Και δεν υπάρχει άλλο σαν κι αυτό, όπως δεν υπάρχει άλλη σαν κι εσένα». Την κοίταξε και όλη η αγάπη που ένιωθε ζωντάνεψε στα μάτια του.

Εκείνη είδε την αγάπη του και του χάιδεψε απαλά το πρόσωπο, ελπίζοντας πως ήξερε ότι του την ανταπέδιδε και ότι πάντα θα ένιωθε έτσι.

«Σ' ευχαριστώ, είναι πολύ όμορφο».

Εκείνος της άρπαξε το χέρι από το μάγουλό του και, καθώς της φιλούσε τα δάχτυλα, τον κυρίευσε η ανάγκη να την κάνει δική του. Ήταν η νύχτα του γάμου του και είχε περιμένει πολύ καιρό. Της πήρε την ορχιδέα, την άφησε στον εξώστη και μετά πήρε την πριγκίπισσα στην αγκαλιά του και τη φίλησε.

«Έλα μέσα, πριγκίπισσά μου», της ψιθύρισε στ' αυτί.

Εκείνη άφησε πίσω της τη Μαύρη Ορχιδέα και τον ακολούθησε στο δωμάτιό τους.

Λίγο πριν ξημερώσει, η πριγκίπισσα σηκώθηκε από το κρεβάτι και βγήκε έξω να χαιρετήσει το πρώτο πρωινό της κοινής τους ζωής. Είδε κάτι λιμνούλες και κατάλαβε ότι τη νύχτα είχε βρέξει. Η καινούργια μέρα τώρα ξυπνούσε, ο ήλιος ήταν ακόμη κρυμμένος πίσω από τα δέντρα στην άλλη μεριά του ποταμού.

Στον εξώστη υπήρχε μια βαθυκόκκινη και ροζ ορχιδέα, στην ίδια χρυσή γλάστρα που της είχε χαρίσει ο πρίγκιπας.

Η πριγκίπισσα χαμογέλασε καθώς άγγιζε τα πέταλά της, καθαρά πια και υγιή μετά τη βροχή· ήταν πολύ πιο όμορφη από τη μαύρη ορχιδέα που της είχε χαρίσει το προηγούμενο βράδυ. Μες στη λιμνούλα ολόγυρά της υπήρχε μια αδιόρατη απόχρωση γκριζου.

Τελικά κατάλαβε τα πάντα και σήκωσε το λουλούδι για να μυρίσει το παραδεισένιο άρωμά του, ενώ σκεφτόταν τι έπρεπε να κάνει.

Ήταν προτιμότερο να πει την αλήθεια και να πληγώσει ή να πει ένα ψέμα και να προστατέψει;

Μερικά λεπτά αργότερα μπήκε ξανά στην κρεβατοκάμαρα και κουλουριασθηκε πάλι στην αγκαλιά του πρίγκιπά της.

«Πρίγκιπά μου», του ψιθύρισε ενώ εκείνος ξυπνούσε, «τη νύχτα μας έκλεψαν τη Μαύρη Ορχιδέα μου».

Εκείνος ανακάθισε απότομα, τρομαγμένος, έτοιμος να καλέσει τους φρουρούς του. Εκείνη τον ηρέμησε μ' ένα χαμόγελο.

«Όχι, αγάπη μου. Πιστεύω ότι μας δόθηκε μόνο για μια νύχτα, τη νύχτα που γίναμε ένα, που άνθησε η αγάπη μας και γίναμε μέρος της φύσης. Δεν γίνεται να έχουμε την απαίτηση να κρατήσουμε κάτι τόσο μαγικό μόνο για μας... εξάλλου θα μαραινόταν, θα πέθαινε... και δεν θα μπορούσα να το αντέξω». Του έπιασε το χέρι και το φίλησε. «Ας δείξουμε πίστη στη δύναμή της κι ας θεωρήσουμε ότι η ομορφιά της μας ευλόγησε την πρώτη νύχτα της κοινής μας ζωής».

Ο πρίγκιπας το σκέφτηκε για λίγο. Κι έτσι, επειδή την αγαπούσε με όλη του την ψυχή και επειδή ήταν τρισευτυχισμένος που είχε γίνει επιτέλους δική του, δεν φώναξε τους φρουρούς του.

Κι όσο μεγάλωνε κι έβλεπε ότι ο γάμος τους ήταν ευτυχισμένος και ότι ευλογήθηκε με ένα παιδί, που η πριγκίπισσα συνέλαβε την ίδια κιόλας νύχτα, και με πολλά ακόμη αργότερα, πίστευε σε όλη του τη ζωή ότι η μυστηριώδης Μαύρη Ορχιδέα τους είχε δανείσει τη μαγεία της, αλλά όχι για να την κρατήσουν δική τους.

Το επόμενο πρωί μετά το γάμο του πρίγκιπα και της πριγκίπισσας, ένας φτωχός ψαράς καθόταν στην όχθη του Τσάο

Πράγια, μερικές εκατοντάδες μέτρα παρακάτω από το παλάτι. Η πετονιά του δεν είχε πιάσει τίποτε τις τελευταίες δύο ώρες. Αναρωτιόταν αν τα πυροτεχνήματα της περασμένης βραδιάς είχαν στείλει τα ψάρια στον πάτο του ποταμού. Δεν θα είχε ψάρια να πουλήσει και η μεγάλη οικογένειά του θα έμενε νηστική.

Καθώς ο ήλιος ανέβαινε πάνω από τα δέντρα στην απέναντι όχθη του ποταμού για να ρίξει το ευλογημένο φως του στα νερά, είδε κάτι να στραφταλίζει ανάμεσα στα στρώματα από πράσινα φύκια που επέπλεαν στην επιφάνεια. Παρατώντας το καλάμι του, πλατσούρισε μες στα νερά για να το πιάσει. Αρπάζοντάς το πριν το παρασύρει το ρεύμα, τράβηξε στην όχθη ένα αντικείμενο μπλεγμένο με τα φύκια.

Κι όταν απομάκρυνε τα φύκια, τι θέαμα αντίκρισαν τα μάτια του!

Μια γλάστρα φτιαγμένη από καθαρό χρυσάφι, διαμάντια, σμαράγδια και ρουμπίνια.

Ξεχνώντας το καλάμι του, έβαλε τη γλάστρα μες στο καλάθι του και ξεκίνησε για την αγορά των πετραδιών, ξέροντας –μες στην ολόχαρη καρδιά του– ότι η οικογένειά του δεν θα πεινούσε ποτέ ξανά.